

¹³ Дрозд О. Ю. Удосконалення адміністративно-юрисдикційної діяльності в контексті міжнародного досвіду / О. Ю. Дрозд // Прикарпатський юридичний вісник. – 2015. – № 2 (8). – С. 89.

¹⁴ Денисенко В. В. Теория административно-деликтных отношений : автореф. дисс. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.14 / Денисенко Виктор Васильевич. – Санкт-Петербург : [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.dissercat.com/>

¹⁵ Конституція України від 28 червня 1996 № 254к/96-вр (в ред. від 30 вересня 2016 р.) // Офіційний вісник України. – 2010. – № 72/1. – Спеціальний випуск. – С. 15. – Ст. 2598.

¹⁶ Коваль Л. В. Вказана праця. – С. 48.

¹⁷ Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 № 2755-VI (в ред. від 15 квітня 2017 р.) // Голос України. – 2010. – № 229.

Резюме

Шульга Є. В. Специфічні ознаки адміністративно-деліктних відносин.

У статті здійснено дослідження специфічних рис, притаманних адміністративно-деліктним відносинам, що дає змогу якісно відрізнити їх від кримінально-правових відносин та відносин цивільної відповідальності. В результаті їх аналізу було надано розширене тлумачення специфічних рис. Окрім того, в поєднанні з дослідженням загальних рис адміністративно-деліктних відносин було визначено їх місце в системі адміністративно-правових відносин. Акцентовано увагу на окремих спільних рисах адміністративно-деліктних відносин з кримінально-правовими відносинами.

Ключові слова: адміністративно-деліктні відносини, адміністративний делікт, адміністративні правовідносини, адміністративний примус, адміністративна відповідальність, адміністративне стягнення.

Резюме

Шульга Е. В. Специфические признаки административно-деликтных отношений.

В статье проведено исследование специфических черт, присущих административно-деликтным отношениям, позволяет качественно отличать их от уголовно-правовых отношений и отношений гражданской ответственности. В результате их анализа было предоставлено расширенное толкование специфических черт. Кроме того, в сочетании с исследованием общих черт административно-деликтных отношений было определено их место в системе административно-правовых отношений. Акцентировано внимание на отдельных совместных чертах административно-деликтных отношений с уголовно-правовыми отношениями.

Ключевые слова: административно-деликтные отношения, административный деликт, административные правоотношения, административное принуждение, административная ответственность, административное взыскание.

Summary

Shulga Y. Specific characteristics of administrative-delict relations.

The article deals with the specific features inherent in administrative-tort relations, which allows to qualitatively distinguish them from criminal-legal relations and relations of civil liability. As a result of their analysis, an extended interpretation of specific features was provided. In addition, in conjunction with the study of the general features of administrative and tort relations, their place in the system of administrative-legal relations was determined. The emphasis was made on certain common features of administrative-tort relations with criminal-legal relations.

Key words: administrative-delict relations, administrative delinquency, administrative legal relations, administrative coercion, administrative liability, administrative penalty.

УДК 347.73

К. В. МАЛЬКО

*Катерина Володимирівна Малько, аспірант
Київського університету права НАН України*

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ПРОГРАМНО-ЦІЛЬОВОГО МЕТОДУ У ФІНАНСОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Упродовж років незалежності актуальним для України залишається питання ефективного використання фінансових ресурсів держави, а з початком процесу децентралізації влади в Україні – і фінансів місцевих бюджетів у сфері, що забезпечує розвиток сільського господарства як однієї з пріоритетних галузей економіки. У даному контексті ефективність використання фінансових ресурсів у сільському господарстві – це раціональність та досягнення максимальних результатів у використанні фінансових ресурсів на заплановані цілі, головною метою яких є стимулювання суб'єктів сільськогосподарської діяльності, досягнення конкурентоспроможності сільськогосподарської продукції. При цьому одне з основних місць належить програмно-цільовому методу у бюджетному процесі, що забезпечує зв'язок між вкладеними фінансовими ресурсами та отриманими результатами у сільськогосподарській галузі. Актуальність підсилюється передусім тим, що

Україна перебуває на шляху гармонізації законодавства до європейських та світових стандартів, у тому числі і в сфері публічних фінансів.

Проблеми застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі досліджували у своїх працях: Л. К. Воронова, Я. В. Дегтяр, О. І. Деревчук, І. М. Кушнір, О. С. Матненко, А. О. Монаєнко, О. П. Орлюк, В. В. Пашинська, Н. Ю. Пришва, Д. Д. Рожко, Є. О. Романенко, О. В. Солдатенко, С. Є. Стефанов, С. І. Федчук, А. Г. Чубенко, Ю. І. Шевченко, Р. В. Якубовський та інші. Зокрема, А. Г. Чубенко досліджував особливості застосування програмно-цільового методу в сфері соціального захисту¹, А. О. Монаєнко – у сферах фінансування освіти та науки², І. М. Кушнір – у сфері житлового будівництва³. О. І. Деревчук вивчав правові проблеми фінансування Міністерства внутрішніх справ України із застосуванням програмно-цільового методу⁴. Р. В. Якубовський розглядав застосування програмно-цільового методу у зв'язку з цільовими програмами розвитку навчальних закладів⁵.

Водночас застосування програмно-цільового методу у фінансовому забезпеченні сільського господарства, що має свої особливості і, зокрема, його правовий аспект, залишилися поза увагою науковців. Тому **метою** даної наукової статті є дослідження застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі із визначенням його особливостей у сфері сільського господарства за національним законодавством у сучасний період в Україні.

Аналіз нормативно-правової бази України свідчить, що програмно-цільовий метод в бюджетному процесі на рівні державного бюджету почав застосовуватися у 2002 р., на рівні місцевих бюджетів – з 2009 р. (підготовчий етап, запровадження у пілотних регіонах). Основою впровадження зазначеного методу стало схвалення розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 вересня 2002 р. № 5381 Концепції застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі України. Запровадження програмно-цільового методу на місцевому рівні втілено у Концепції реформування місцевих бюджетів, що схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 травня 2007 р. № 308-р., основним завданням якої є розширення повноважень місцевих громад, що сприятиме підвищенню ефективності витрачання бюджетних фінансових ресурсів. Бюджетний кодекс України визначає програмно-цільовий метод у бюджетному процесі як метод управління бюджетними коштами для досягнення конкретних результатів за рахунок коштів бюджету із застосуванням оцінки ефективності використання бюджетних коштів на всіх стадіях бюджетного процесу⁶. Відповідно до ст. 20 Бюджетного кодексу України у бюджетному процесі програмно-цільовий метод застосовується на рівні державного бюджету та на рівні місцевих бюджетів, а відповідно до п. 18 Прикінцевих та перехідних положень даного кодексу програмно-цільовий метод у бюджетному процесі на рівні місцевих бюджетів, які мають взаємовідносини з державним бюджетом, застосовується, починаючи із складання проєктів місцевих бюджетів на 2017 рік. За Бюджетним кодексом України складовими програмно-цільового методу в бюджетному процесі є: бюджетні програми, відповідальні виконавці бюджетних програм, паспорти бюджетних програм, результативні показники бюджетних програм.

Досліджуючи програмно-цільовий метод, варто виділити особливості, притаманні йому, порівняно з традиційним – постатейним (затратним) методом бюджетного фінансування. Як справедливо зазначає О. В. Голинська, очевидними перевагами при застосуванні програмно-цільового методу є: по-перше, планування бюджетів на середньострокову перспективу (планування видатків на 3–5 років); по-друге, оптимальне використання бюджетних коштів, досягнення значного економічного й соціального ефекту; по-третє, посилення відповідальності розпорядників бюджетних коштів за досягнення кінцевого результату, за необдумане та нецільове використання бюджетних коштів, закріплення персональної відповідальності керівників організацій за досягнення результатів бюджетних програм; по-четверте, бюджетні видатки спрямовані не на утримання бюджетних установ, а на досягнення найбільш ефективних результатів від отриманих публічних фінансів; по-п'яте, бюджет складається не у розрізі бюджетних функцій та кодів економічної класифікації видатків, а у розрізі бюджетних програм та кодів економічної класифікації видатків⁷.

У зв'язку з цим необхідно зазначити, що застосування програмно-цільового методу у фінансуванні сільського господарства є важливим з огляду на наступне: 1) сільське господарство є найбільш ресурсомісткою галуззю економіки, в якій передусім інтенсивно використовуються природні ресурси; 2) значна тривалість виробничих циклів та сезонність даної галузі, що спричиняють значний розрив між вкладенням оборотного капіталу та отриманням доходів сільгоспвиробниками; 3) переважний вплив кліматичних особливостей та погодних умов на фінансові результати суб'єктів сільськогосподарської діяльності.

Водночас, як справедливо вважає Р. О. Романенко, програмно-цільовий метод вимагає докладного періодичного аналізу усіх програм, що потребує значних людських ресурсів і часто фінансових витрат⁸.

Програмно-цільовий метод та окремі його елементи широко застосовуються у фінансуванні сільського господарства США, Франції, Канади, Японії, Кореї, Нової Зеландії, країн ЄС, Росії. У даних країнах програмно-цільовий метод називається «програмно-цільове бюджетування», «управління продуктивністю», «бюджет орієнтований на результат» тощо.

Слід зауважити, що підготовка бюджету на декілька років є однією з вимог вступу до Європейського Союзу. Відповідно до ст. 347 Угоди про Асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, від 27 червня 2014 р., яку ратифіковано Україною 16 вересня 2014 р., Україна в галузі бюджетної політики повинна здійснювати заходи щодо: розвитку системи середньострокового бюджетного прогнозування (планування); удосконалення програмно-цільових підходів у бюджетному процесі й аналізу ефективності та результативності

виконання бюджетних програм; покращення обміну досвідом та інформацією з питань планування і виконання бюджету та стану державного боргу⁹.

Кожна країна обирає свій власний шлях регулювання на законодавчому рівні застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі, що стосується не лише сільськогосподарської галузі, а й різних сфер суспільних відносин. Зокрема, С. І. Федчук слушно зауважує, що програмно-цільове бюджетування є одним із важливих структурних елементів ряду реформ державного управління, спрямованих на поліпшення діяльності державних установ¹⁰. Цієї з думки дотримується Я. В. Дегтяр, яка також вказує на те, що програмно-цільовий метод поліпшує і діяльність органів місцевого самоврядування¹¹.

Вже в самій назві методу закладено ключовий його елемент – «програма». І буквально розуміється «програма, націлена на результат». Варто детальніше зупинитися на елементі програмно-цільового методу – бюджетній програмі. Бюджетна програма являє собою систематизований перелік заходів, спрямованих на досягнення єдиної мети і завдань, виконання яких пропонує та здійснює розпорядник бюджетних коштів відповідно до покладених на нього функцій. Параметри бюджетної програми (мета, завдання, напрями діяльності, результативні показники) затверджуються в установленому порядку паспортом бюджетної програми, що є її основним документом. На нашу думку, метою бюджетної програми в сільському господарстві є досягнення основних цілей, які визначаються конкретними умовами на середньострокову перспективу, що відповідають пріоритетам державної та регіональної, а також галузевої політики та націлені на розвиток сільськогосподарської сфери.

Конкретні цілі визначаються у нормативно-правових актах галузевого спрямування, в тому числі й у специфічних – концепціях, програмно-цільових програмах. У сфері сільського господарства – це Закон України «Про державну підтримку сільського господарства України», Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року», «Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року». Закон України «Про державну підтримку сільського господарства України» від 24 червня 2004 р., спрямований на визначення основ державної політики у бюджетній, кредитній, ціновій, регуляторній та інших сферах державного управління щодо стимулювання виробництва сільськогосподарської продукції та розвитку аграрного ринку, забезпечення продовольчої безпеки населення. Одним із пріоритетних напрямів державної аграрної політики України за Законом України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» є державна підтримка суб'єктів аграрного сектору шляхом концентрації державних ресурсів на пріоритетних напрямках розвитку, формування сприятливої цінової, фінансово-кредитної, страхової, податкової та бюджетної політики, забезпечення раціональних внутрішньогалузевих і міжгалузевих економічних відносин.

Бюджетні програми сільськогосподарського напрямку визначаються Міністерством аграрного розвитку та продовольства України. Міністерство розробляє порядок використання коштів державного бюджету за бюджетними програмами, які подаються на затвердження Кабінету Міністрів України.

У 2017 р. в Державному бюджеті України передбачені видатки на наступні програми розвитку агропромислового комплексу України, складовим якого є сільське господарство:

- 1) «Фінансова підтримка заходів в агропромисловому комплексі» (код програми 2801180);
- 2) «Фінансова підтримка сільгосптоваровиробників» (код програми 2801580);
- 3) «Державна підтримка розвитку хмелярства, закладення молодих садів, виноградників та ягідників і нагляд за ними» (код програми 2801350);
- 4) «Державна підтримка галузі тваринництва» (код програми 2801540);
- 5) «Фінансова підтримка заходів в агропромисловому комплексі шляхом здешевлення кредитів» (код програми 2801030);
- 6) «Надання кредитів фермерським господарствам» (код програми 2801460)¹².

Процесуальна сторона зазначених програм сільського господарства регулюється відповідними порядками, що затверджуються постановами Кабінету Міністрів України, зокрема такими: Порядок використання коштів за програмою «Фінансова підтримка заходів в агропромисловому комплексі» – постанова Кабінету Міністрів України від 13 лютого 2012 р. № 104; Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для часткової компенсації вартості сільськогосподарської техніки та обладнання вітчизняного виробництва – постанова Кабінету Міністрів України від 8 лютого 2017 р. № 77; Порядок справляння збору та використання коштів на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства – постанова Кабінету Міністрів України від 15 липня 2005 р. № 587; Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для підтримки галузі тваринництва – постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 884; Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для фінансової підтримки заходів в агропромисловому комплексі шляхом здешевлення кредитів – постанова Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 р. № 300; Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для надання підтримки фермерським господарствам – постанова Кабінету Міністрів України від 25 серпня 2004 р. № 1102.

Водночас, поряд із значною нормативно-правовою базою застосування програмно-цільового методу у фінансуванні сільського господарства, на законодавчому рівні відсутній спеціальний закон, який би визначив неунормовані особливості і напрями фінансового забезпечення суб'єктів сільськогосподарської діяльності, в тому числі з державного та місцевого бюджетів.

Закон України «Про державну підтримку сільського господарства», прийнятий у 2004 р., тобто ще задовго до закріплення програмно-цільового методу в Бюджетному кодексі України 2010 року, не містить

визначення терміна «державна підтримка сільського господарства» і в основному сконцентрований на державному регулюванні цін на окремі види сільськогосподарської продукції та Аграрному фонді, Аграрній біржі¹³. Варто додати, що фінансування із застосуванням програмно-цільового методу в сільському господарстві в Законі України «Про державну підтримку сільського господарства» потребує конкретизації. Це необхідно тому, що у зазначеному законі передбачається лише фінансове забезпечення державою сільського господарства у вигляді: фінансової підтримки суб'єктів господарювання агропромислового комплексу через механізм здешевлення кредитів шляхом надання кредитної субсидії та компенсації лізингових платежів; державна підтримка виробників продукції тваринництва шляхом надання бюджетної тваринницької дотації; державна підтримка виробників окремих видів сільськогосподарської продукції у вигляді надання бюджетної дотації тим, хто є платником податку на додану вартість. При цьому встановлено граничну суму бюджетної дотації на одного сільгоспвиробника з 2018 р. – 150 млн гривень. У розрізі інших фінансових підтримок в законі відсутні норми щодо мінімальних та максимальних розмірів з розрахунку на одного суб'єкта сільськогосподарської діяльності суми бюджетних коштів, що можна отримати ним при реалізації певної бюджетної програми та при реалізації всіх можливих програм протягом року та протягом дії цільових програм. А також відсутні чіткі загальні положення щодо конкурсного відбору отримувачів бюджетних коштів та переважного права фінансової підтримки при рівних умовах, методики розподілу даних коштів між отримувачами, що нівелюють принцип справедливості і неупередженості бюджетної системи України.

Зазначимо, що в Законі України «Про фермерське господарство» сформульовано норму про надання додаткової державної підтримки фермерським господарствам зі статусом сімейних фермерських господарств у порядку, передбаченому Законом України «Про державну підтримку сільського господарства України», проте в цьому законі не передбачено такого порядку¹⁴. У Законі України «Про особисте селянське господарство» передбачено державну підтримку особистих селянських господарств, що має здійснюватися відповідно до загальнодержавних і регіональних програм за рахунок державного і місцевих бюджетів у порядку, встановленому законом. У даному законі визначено: 1) Кабінет Міністрів України відповідно до загальнодержавних програм щорічно при підготовці проекту Державного бюджету України передбачає відповідні кошти на підтримку особистих селянських господарств; 2) органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування відповідно до регіональних програм щорічно передбачають кошти в проектах місцевих бюджетів на підтримку особистих селянських господарств; 3) право особистих селянських господарств брати участь у конкурсах сільськогосподарських виробників для отримання бюджетної підтримки відповідно до загальнодержавних і регіональних програм¹⁵. Проте в порядках отримання фінансової підтримки по бюджетним програмах 2017 р. відсутній такий отримувач бюджетних коштів, як суб'єкт сільськогосподарської діяльності, який відповідно до закону не є юридичною особою або фізичною особою-підприємцем.

Варто зазначити, що станом на початок 2017 р. розроблено проект Концепції Державної цільової програми розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 р. та проект Закону України «Про стимулювання розвитку агропромислового комплексу України», що містять ключові положення для сфери сільського господарства та мають на меті систематизувати його головні інструменти підтримки та стимулювання відповідно до положень, передбачених угодою СОТ про сільське господарство від 15 квітня 1994 року.

Враховуючи зазначене, можна зробити такі висновки щодо необхідності вдосконалення законодавства, що регулює фінансування сільського господарства із застосуванням програмно-цільового методу:

У Законі України «Про державну підтримку сільського господарства» доцільно: визначити поняття, зміст та види державної підтримки сільського господарства; закріпити положення про те, що основою бюджетного фінансування та кредитування сільського господарства є програмно-цільовий метод; встановити правовий механізм визначення мінімального і максимального рівня фінансового забезпечення суб'єктів сільського господарства по кожній бюджетній програмі на рік та в межах цільової програми; привести закон у відповідність до норм спеціальних законів сільськогосподарської галузі (Закону України «Про фермерське господарство», Закону України «Про особисте селянське господарство» тощо).

Необхідно розробити положення щодо конкурсного відбору суб'єктів сільськогосподарської діяльності, які подали заяву на отримання допомоги з бюджету, де слід деталізувати правові підстави та періодичність отримання допомоги протягом дії державних цільових програм.

Для конкретизації і посилення контролю при реалізації бюджетних програм фінансування в сільському господарстві прийняти Закон України «Про державний реєстр суб'єктів сільськогосподарської діяльності, які отримують допомогу з державних та місцевих бюджетів». Визначити Міністерство фінансів України (або створити спеціальний державний орган) відповідальним за ведення зазначеного реєстру, перелік інформації, що вноситься до реєстру, право доступу до інформації та порядок реалізації такого права при виконанні службових (посадових) обов'язків уповноважених осіб, відповідальність за її розголошення.

У цілому особливості застосування програмно-цільового методу фінансування сільського господарства України деталізуються в нормативно-правових актах Кабінету Міністрів України. Загальний порядок застосування зазначеного методу регулюється насамперед Бюджетним кодексом України, а в сільському господарстві – особливими нормативно-правовими актами – Стратегіями та галузевими державними цільовими програмами. Для конкретизації та врахування особливостей сільськогосподарської галузі необхідне розроблення наукових рекомендацій щодо інтеграції та оптимізації великої кількості державних цільових програм сільськогосподарського спрямування, унормування їх співвідношення з бюджетними програмами, їх ресурсного забезпечення та результатів.

- ¹ Чубенко А. І. Застосування програмно-цільового методу бюджетного фінансування видатків у сфері цивільного захисту / А. І. Чубенко // Право України. – 2007. – № 12. – С. 38–40.
- ² Монаєнко А. О. Правове регулювання програмно-цільового методу фінансування науки / А. О. Монаєнко // Держава і право. Юрид. і політ. науки: зб. наук. пр. – 2008. – Вип. 39. – С. 439–443.
- ³ Кушнір І. Програмно-цільовий метод як один з методів фінансування житлового будівництва / І. Кушнір // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2013. – № 1. – С. 75–81.
- ⁴ Деревчук О. І. Зміст та особливості програмно-цільового методу бюджетного фінансування / О. І. Деревчук // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 1. – С. 129–135.
- ⁵ Якубовський Р. В. Особливості форм бюджетного фінансування навчальних закладів України / Р. В. Якубовський // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 1. – С. 162–166 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkur_2012_1_42.
- ⁶ Бюджетний кодекс України від 8 липня 2010 р. №2456 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
- ⁷ Голинська О. В. Казначейське обслуговування місцевих бюджетів за програмно-цільовим методом: метод. реком. / О. В. Голинська. – К. : НАДУ, 2015. – С. 8.
- ⁸ Романенко С. О. Юридична природа державних цільових програм / С. О. Романенко // Часопис Київського університету права. – 2013. – № 4. – С. 146.
- ⁹ Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27 червня 2014 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/984_011/
- ¹⁰ Федчук С. І. Правове регулювання програмно-цільового методу у бюджетному процесі: досягнення та перспективи / С. І. Федчук // Фінансове право. – 2012. – № 1 (19). – С. 34.
- ¹¹ Дегтяр Я. Програмно-цільовий метод у бюджетному процесі в умовах інтеграції України в Європейський Союз / Я. Дегтяр // Підприємництво, господарство і право. – 2016. – № 8 (246). – С. 133.
- ¹² Про державний бюджет України на 2017 рік : Закон України від 21 грудня 2016 р. № 1801-VIII : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1801-19>
- ¹³ Про державну підтримку сільського господарства України : Закон України від 24 червня 2004 р. № 1877-IV : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1877-15>
- ¹⁴ Про фермерське господарство : Закон України від 19 червня 2003 р. № 973-IV : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/973-15>
- ¹⁵ Про особисте селянське господарство : Закон України від 15 травня р. 2003 № 742-IV : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/742-15>

Резюме

Малько К. В. Особливості застосування програмно-цільового методу у фінансовому забезпеченні сільського господарства за законодавством України.

У даній статті досліджено застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі із визначенням його особливостей у сфері сільського господарства за національним законодавством у сучасний період в Україні. Визначено можливі напрями удосконалення фінансового забезпечення сільського господарства з бюджетів різних рівнів при застосуванні програмно-цільового методу.

Ключові слова: програмно-цільовий метод, бюджетні програми, підтримка сільського господарства, фінансове забезпечення сільського господарства.

Резюме

Малько К. В. Особенности применения программного-целевого метода в финансовом обеспечении сельского хозяйства по законодательству Украины.

В данной статье исследовано применение программного-целевого метода в бюджетном процессе с определением его особенностей в сфере сельского хозяйства по национальному законодательству в современный период в Украине. Определены возможные направления совершенствования финансового обеспечения сельского хозяйства из бюджетов различных уровней при применении программного-целевого метода.

Ключевые слова: программно-целевой метод, бюджетные программы, поддержка сельского хозяйства, финансовое обеспечение сельского хозяйства.

Summary

Malko K. Features of application of the program-target method in the financial provision of agriculture under the legislation of Ukraine.

In this article the application of the program-target method in the budget process with the definition of its features in the field of agriculture under national legislation in the modern period in Ukraine is explored. Possible directions of improvement of financial provision of agriculture from budgets of different levels are determined in the application of the program-target method.

Key words: program-target method, budget programs, support of agriculture, financial provision of agriculture.